

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164515104.pdf (tilgået 15. juni 2021)

Anvendt udgave: Faust

↪ Henrik og Karen blev gift i begyndelsen af forårsarbejderne, og det varede en hel måned, før de kunde ta sig fri og gøre en lille bryllupsrejse, sådan som de havde tænkt sig. De valgte et sted i nærheden af vandet og kom til at bo på en landsbykro sammen med et par andre unge folk, der var nygifte ligesom de selv. Manden var en morsom fyr, han og Henrik passede godt sammen; konen var en stille en og klog, hun og Karen blev veninder. Det vil sige: manden var et fjols, som Henrik ikke regnede; han lo altid, var rød i hodet, ligesom han altid havde drukket, han snakkede da også lige sådan; han var et grinende rødkålshoved. Men hvordan var konen? Hun var lille og lidt bleg, hun havde kolde øjne og så så vist på alle mennesker, på sin mand naturligvis, som hun jo ellers kendte godt nok, og meget på Henrik; hun stod gerne i en krog og tog ham i øjesyn, men han opdagede det altid; hun var klog og forstod at lade som ingenting, men hun tænkte sig ikke, at Henrik var klogere. Han tog hende altid i det, og han var i højere grad end hun, det skulde han mene, en mester i at passe på. Kun på Karen så den unge kone med venlige øjne, man kunde tro, hun holdt af hende, men hun var jo kold. Dog mærkede hun nok, at Karen trængte til en god veninde. Der var noget i vejen med Karen, allerede efter en måneds forløb, det var Henrik forberedt på, men det behøvede

28 ikke at komme til at betyde noget. Karen var træt, og så var der andet, der gjorde hende ked af det. Hun var uvenlig mod Henrik, og hun talte grimt til børn, der legede nær ved dem, eller til fattigfolk, der måske ventede en skilling af hende eller bare et venligt ord. Karen havde ingen af delene.